

REPUBLIKA HRVATSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B

Broj: I Kž 672/06-8

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A

Vrhovni sud Republike Hrvatske u Zagrebu u vijeću sastavljenom od sudaca Vrhovnog suda Hajrije Novoselec, kao predsjednice vijeća, te Ante Potrebice, Ileana Vinja, Vesne Vrbećić i Miroslava Šovanja, kao članova vijeća i višeg sudskog savjetnika Ivana Protkovića, kao zapisničara, u kaznenom predmetu protiv opt. Milana Stanojevića i dr., zbog kaznenog djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz čl. 120. st. 1. OKZRH, odlučujući o žalbama opt. Milana Stanojevića i opt. Miroslava Jovića, podnesenim protiv presude Županijskog suda u Sisku od 30. svibnja 2006. godine broj K-4/06, u sjednici održanoj dana 14. kolovoza 2007. godine, u nazočnosti zamjenika Glavnog državnog odvjetnika Republike Hrvatske Josipa Čule i branitelja opt. Milana Stanojevića, Luke Šuška, odvjetnika iz Zagreba,

presudio je:

Odbijaju se žalbe opt. Milana Stanojevića i opt. Miroslava Jovića kao neosnovane, te se potvrđuje prvostupanjska presuda.

Obrazloženje

Pobijanom presudom Županijski sud u Sisku proglasio je krivim opt. Milana Stanojevića i u odsutnosti opt. Miroslava Jovića zbog kaznenog djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz čl. 120. st. 1. OKZRH, pobliže opisanog u izreci te presude, te ih na temelju tog propisa osudio na kaznu zatvora u trajanju od petnaest godina svakog.

Na temelju čl. 63. st. 1. KZ, a zapravo na temelju čl. 45. st. 1. OKZRH opt. Milanu Stanojeviću je u izrečenu kaznu zatvora uračunato vrijeme provedeno u pritvoru od 16. kolovoza 2005. godine, pa dalje.

Na temelju čl. 123. st. 1. Zakona o kaznenom postupku ("Narodne novine", broj 110/97, 27/98, 58/99, 112/99 i 58/02, u nastavku: ZKP), a zapravo na temelju čl. 90. st. 4. ZKP/93, optuženici su oslobođeni od naknade troškova kaznenog postupka.

Protiv te presude žalbu su podnijeli opt. Milan Stanojević i opt. Miroslav Jović.

Opt. Milan Stanojević podnio je žalbu putem branitelja Luke Šuška, odvjetnika iz Zagreba, zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i odluke o kazni, s prijedlogom da se pobijana presuda ukine i predmet vrati prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje i odluku.

Opt. Miroslav Jović podnio je žalbu putem branitelja Marka Rafaja, odvjetnika iz Siska, zbog povrede kaznenog zakona i pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, s prijedlogom da se pobijana presuda ukine i predmet vrati prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje i odluku ili preinači u skladu sa žalbenim navodima.

Zamjenik Glavnog državnog odvjetnika Republike Hrvatske, vraćajući spise prema čl. 373. st. 1. i 2. ZKP, stavio je prijedlog da se žalbe opt. Milana Stanojevića i opt. Miroslava Jovića odbiju kao neosnovane.

Pošto vijeće smatra da nazočnost opt. Milana Stanojevića nije svrhovita, jer se on nalazi u pritvoru, a ima branitelja (čl. 374. st. 2. ZKP), postupajući prema njegovom zahtjevu u žalbi, u smislu čl. 374. st. 1. ZKP, o sjednici vijeća izviješteni su državni odvjetnik, opt. Milan Stanojević i njegov branitelj. Sjednici vijeća, uz zamjenika Glavnog državnog odvjetnika Republike Hrvatske, bio je nazočan i branitelj opt. Milana Stanojevića Luka Šušak, odvjetnik iz Zagreba.

Žalbe nisu osnovane.

Nije osnovana žalba opt. Milana Stanojevića zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka.

Premda se u uvodnom dijelu žalbe ističe žalbena osnova bitna povreda odredaba kaznenog postupka, u obrazloženju se ne navodi konkretno koja je postupovna povreda počinjena. Ipak iz sadržaja žalbe proistječe tvrdnja žalitelja, da „nisu navedeni razlozi o odlučnim činjenicama, a ti razlozi u znatnoj su mjeri proturječni i u odlučnim činjenicama postoji znatna proturječnost između onoga što se navodi u razlozima presuda, o sadržaju zapisnika o iskazima danim u postupku i samih tih zapisnika.“. U svezi s tim žalitelj daje svoju ocjenu iskaza svjedoka ošt. Branka Medveda o mobilizaciji, u poredbi s iskazima svjedoka Milana Kaurića i Mirka Kaurića, te o njegovom prepoznavanju počinitelja djela. Zatim, žalitelj daje svoju analizu i ocjenu činjeničnih utvrđenja i iz toga izvedenih zaključaka prvostupanjskog suda, o razlozima povratka opt. Milana Stanojevića u Republiku Hrvatsku, iz kakvih su pušaka ustrijeljeni oštećenici, te gdje su u kritično vrijeme bili optuženici. Time žalitelj zapravo ukazuje na bitnu povredu odredaba kaznenog postupka iz čl. 367. st. 1. toč. 11. ZKP.

Protivno takvim žalbenim tvrdnjama žalitelja, prvostupanjski sud je u zakonito i ispravno provedenom postupku utvrdio činjenično stanje i za svoja činjenična utvrđenja dao valjano i prihvatljivo obrazloženje, u skladu s izvedenim dokazima, bez međusobnih proturječja. Pri tome se ističe, protivno žalbenom prigovoru, da je prvostupanjski sud postupio u skladu s čl. 359. st. 7. ZKP. To što je prvostupanjski sud u analizi i ocjeni iskaza svjedoka ošt. Branka Medveda, u poredbi s ostalim izvedenim dokazima, izveo svoje daljnje zaključke glede odlučnih činjenica drukčije nego što optuženik u svojoj žalbi smatra da bi bilo

logično, odnosno ispravno izvesti, nije pravno, nego činjenično pitanje. Stoga nije počinjena bitna povreda odredaba kaznenog postupka iz čl. 367. st. 1. toč. 11. ZKP.

Stoga nije počinjena istaknuta bitna povreda odredaba kaznenog postupka iz čl. 367. st. 1. toč. 11. ZKP, niti bilo koja druga postupovna povreda iz čl. 379. st. 1. toč. 1. ZKP, na koje drugostupanjski sud pazi po službenoj dužnosti.

Iz navedenih razloga nije osnovana žalba opt. Milana Stanojevića zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka.

Nije osnovana žalba opt. Miroslava Jovića zbog povrede kaznenog zakona.

Premda se u uvodnom dijelu žalbe opt. Miroslava Jovića ne ističe žalbena osnova povreda kaznenog zakona, ipak iz sadržaja njegove žalbe proistječe samo tvrdnja da se u ovom slučaju, na temelju iskaza svjedoka ošt. Branka Medveda, ne može raditi o kaznenom djelu ratnog zločina protiv civilnog stanovništva, već eventualno o kaznenom djelu ubojstva. Time žalitelj zapravo pobija ispravnost utvrđenih odlučnih činjenica, na temelju kojih je prvostupanjski sud zaključio, da je i opt. Miroslav Jović počinio kazneno djelo ratnog zločina protiv civilnog stanovništva. Dakle, ne radi se o pogrešnoj primjeni kaznenog zakona na ispravno utvrđeno činjenično stanje, nego o pobijanju ispravnosti utvrđenja odlučnih činjenica.

Nisu osnovane žalbe opt. Milana Stanojevića i opt. Miroslava Jovića zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja.

Žalbenim navodima, oba optuženika, nastoje dokazati da oni nisu počinili kazneno djelo koje im se optužnicom stavlja na teret. Pri tomu ne iznose nešto novo što nije naveo u svojoj obrani opt. Milan Stanojević i što prvostupanjski sud nije ocjenjivao, nego na temelju subjektivne ocjene dokaznog materijala, a opt. Milan Stanojević i ponavljanjem svoje obrane koju je dao na glavnoj raspravi, pobijaju bez valjanih protuargumenata ispravnost i potpunost utvrđenog činjeničnog stanja.

Nadalje, oba optuženika u svojim žalbama konstantno polemiziraju s razlozima pobijane presude, sugerirajući svaki za sebe zaključak, da nije počinitelj djela i da nije kazneno odgovoran za kazneno djelo za koje je proglašen krivim.

Žalbe oba optuženika svode se u suštini na osporavanje ocjene izvedenih dokaza, osobito iskaza svjedoka ošt. Branka Medveda, Stjepana Banića, Dejana Drvodelića i Branka Iška, u poredbi s obranom opt. Milana Stanojevića, te iskazima svjedoka Milana Kaurića i Slavka Kaurića. Zapravo se oba optuženika pozivaju na iskaze svjedoka na kojim dokazima i prvostupanjski sud temelji svoju presudu, s tim što žalitelji izvlače iz konteksta iskaza ispitanih svjedoka ono što se uklapa u obranu opt. Milana Stanojevića i žalbene tvrdnje oba optuženika.

Protivno takvim žalbenim navodima oba optuženika, prvostupanjski sud je ispravno ocijenio rezultate izvedenih dokaza, posebice baš iskaz svjedoka ošt. Branka Medveda, u poredbi s iskazima svjedoka Stjepana Banića, Dejana Drvodelića i Branka Iška, te izveo ispravan zaključak, da su upravo opt. Milan Stanojević i opt. Miroslav Jović počinili kazneno

djelo za koje su proglašeni krivim, na način pobliže opisan u izreci pobijane presude. Za svoja utvrđenja i zaključke, prvostupanjski sud dao je iscrpne i uvjerljive razloge, koje u cijelosti prihvaća i Vrhovni sud Republike Hrvatske, kao drugostupanjski sud.

Iskaz svjedoka ošt. Branka Medveda, protivno žalbenim prigovorima oba optuženika, prvostupanjski sud je temeljito, savjesno i kritički ocijenio, a u razlozima naveo, da osobito cijeni upravo iskaz tog svjedoka, jer se njegov iskaz u bitnom podudara s iskazima svjedoka Stjepana Banića, Dejana Drvodelića i Branka Iška, a djelomično s iskazom svjedoka Milana Kaurića i obranom opt. Milana Stanojevića. Opt. Milan Stanojević ne poriče, da je po odlasku iz Gornjeg Taborišta otišao u mjesto Kirin gdje je organizirano držao straže naoružan poluautomatskim puškama „papovkama“, dok je za opt. Miroslava Jovića ustvrdio, da ga je tijekom rata vidio u „nekoj zelenoj uniformi“. Za opt. Miroslava Jovića svjedok Milan Kaurić iskazao je među inim, da je čuo da se on priključio paravojnim srpskim formacijama tzv. „Šiltovima“. A svjedok Stjepan Banić iskazao je decidirano, da je potpuno siguran da je prije kritičnog događaja, kad se nalazio na godišnjem odmoru na koji je došao u Gornje Taborište iz inozemstva, vidio opt. Milana Stanojevića, kako se s grupom ljudi, odjevenim u SMB odore i naoružane automatskim puškama, šulja u blizini mjesta gdje je on tada bio sa stokom na paši.

Na temelju okolnosnog i konzistentnog iskaza svjedoka ošt. Branka Medveda, neprijeporno proistječe, da su opt. Milan Stanojević i opt. Miroslav Jović, odjeveni u SMB odore i naoružani automatskim puškama, odmah nakon uočenja ošt. Branka Medveda s njegovom ženom Ivankom kako u šumi skupljaju travu, otvorili vatru na njih i rafalnom paljbom smrtno pogodili njegovu ženu Ivanku, a njega teško ozlijedili. Takav iskaz svjedoka ošt. Branka Medveda potkrijepljen je iskazom svjedoka Dejana Drvodelića i Branka Iška, koji su u kritično vrijeme izvlačili teško ranjenog ošt. Branka Medveda, jer im je on kasnije, Branku Išku u bolnici, a Dejanu Drvodeliću kad su bili zajedno u djelatnom sastavu MUP-a, kazao da su u njega i njegovu ženu Ivanku pucali upravo opt. Milan Stanojević i opt. Miroslav Jović. Ističe se još, da iz iskaza svih ispitanih svjedoka nedvojbeno proistječe, da su se opt. Milan Stanojević i opt. Miroslav Jović poznavali s ošt. Brankom Medvedom od osnovne škole, da su se prije rata s njim družili, bez ikakvih nesuglasica, što je potvrdio i sam opt. Milan Stanojević. Kraj takvog stanja stvari, za vjerodostojnost iskaza tih svjedoka, protivno žalbenim prigovorima opt. Milana Stanojevića, nisu od značaja dužnosti koje su svjedoci tada obnašali.

Iz izloženog slijedi, protivno žalbenim navodima oba optuženika, da je prvostupanjski sud ispravno i potpuno utvrdio sve odlučne činjenice koje su od važnosti za donošenje odluke u ovom kaznenom predmetu, a djelatnost oba optuženika osnovano i ispravno podveo pod zakonski opis kaznenog djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz čl. 120. st. 1. OKZRH, zbog kojeg su pobijanom presudom proglašeni krivim. Za to svoje utvrđenje, uz rečeno u ovoj presudi, prvostupanjski sud dao je iscrpno, valjano i logično obrazloženje, koje u svemu kao ispravno prihvaća i Vrhovni sud Republike Hrvatske, kao drugostupanjski sud. S obzirom da je prvostupanjski sud, za ispravno utvrđenje činjeničnog stanja izveo dokaze u potrebnom obimu, to se ne ukazuje potreba da se radi provjere obrane opt. Milana Stanojevića ispitaju kao svjedoci Ljuba Pereković i ponovno svjedok Slavko Kaurić, kako se to bez osnove predlaže u žalbi optuženika.

Stoga nisu osnovane žalbe opt. Milana Stanojevića i opt. Miroslava Jovića zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i u svezi s tim zbog povrede kaznenog zakona.

Nisu u pravu opt. Milan Stanojević i opt. Miroslav Jović (čl. 382. ZKP) kad se žale zbog odluke o kazni.

Pri odmjeravanju kazne zatvora, prvostupanjski sud ispravno je ocijenio težinu kaznenog djela i stupanj kaznene odgovornosti oba optuženika, kao i sve ostale okolnosti, pobliže navedene u razlozima pobijane prvostupanjske presude, što utječe da kazna bude teža ili lakša, a u žalbi optuženika ne ukazuje se na nove okolnosti, koje prvostupanjski sud nije ocijenio i koje bi bile od utjecaja na visinu kazne. Baš kazna zatvora u trajanju od petnaest godina svakom, prema ocjeni Vrhovnog suda Republike Hrvatske, kao drugostupanjskog suda, predstavlja sankciju adekvatnu težini počinjenog kaznenog djela. Stoga će se, protivno žalbi opt. Milana Stanojevića i opt. Miroslava Jovića (čl. 382. ZKP), prema ocjeni Vrhovnog suda Republike Hrvatske, kao drugostupanjskog suda, upravo rečenom kaznom zatvora ostvariti svrhe iz čl. 4. st. 2. i čl. 31. OKZRH, pogotovo kad se ima u vidu značaj svih činjenica i okolnosti koje su prethodile počinjenju djela.

Iz navedenih razloga nisu osnovane žalbe opt. Milana Stanojevića i opt. Miroslava Jovića zbog odluke o kazni.

S obzirom na izloženo, ne postoje razlozi zbog kojih opt. Milan Stanojević i opt. Miroslav Jović pobijaju prvostupanjsku presudu. Kako ne postoje ni povrede zakona iz čl. 379. st. 1. ZKP, na koje drugostupanjski sud pazi po službenoj dužnosti, na temelju čl. 387. ZKP presuđeno je kao u izreci ove presude.

U Zagrebu, 14. kolovoza 2007. godine

Zapisničar:
Ivan Protković, v.r.

Predsjednica vijeća:
Hajrija Novoselec, v.r.

Suglasnost ovog prijepisa s izvornikom ovjerava
Voditelj Pisarnice za prijepis i otpremu:

Štefica Klepac

